

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ

ΤΟΥ CHAUDE VALMONT

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΑΓΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΚΟΜΑ δέν μπορώ νά συνέλθω άπ' τή φοβερή νύχτα πού πέρασα προχτές.

Μόλις θυμηθώ τί έγινε, τρέμω σύγκορμος. Καί είμαι βέβαιος, ότι όσα χρόνια κι' άν ζήσω, δέν θά μπορέσω νά ξεχάσω ποτέ τί είδα καί τί άκουσα αυτή τή νύχτα...

Θά σάς διηγηθώ τά πράγματα μέ τή σειρά :

Προχτές τό πρωί, είχα πάει έκδρομή σ' ένα άπέραντο δάσος μέ μερικούς φίλους μου. Μείναμε εκεί όλη τήν ήμέρα. Κοντά τό βράδυ, θαυμάζοντας τής ωμορφιάς του δάσους, άκουαζρόνθηρα σιγά—σιγά άπ' τούς φίλους μου κι' έχασα τή ίχνη τους.

Έτσι νύχτωσε καί δέν ήξερα πού διεύθυνσι νά πάρω, ήταν έξαφνα βρέθηκα μπροστά σ' ένα παλιό μεσαιωνικό πύργο. Δυό παράθυρά του ήσαν φωτισμένα. Χτύπησα λοιπόν τή μεγάλη πόρτα τής εισόδου κι' ένας άνθρωπος, μάλλον ήλικιωμένος καί μ' άγαθή φυσιογνωμία, μου άνοιξε καί μέ ρώτησε τί θέλω. Του έξήγησα, ότι είμαι ένας διαβάτης, ό οποίος νυχτόδηρε μέσα στό δάσος.

— Άν θέλετε, κύριε, μου είπε τότε ό γέρος εκείνος, έλάτε νά περάσετε τή νύχτα σας στόν πύργο. Οι πυργοδεσπότες μένουν άκόμα στό Παρίσι, καθώς κι' όλοι οι άλλοι ήπηρετές. Προς τό παρόν μόνο ή γυναίκα μου κι' εγώ μένουμε ός φύλακες εδώ.

Ήμουν τόσο κουρασμένος, ώστε δέχτηκα νά μείνω.

Μπήκα λοιπόν στόν πύργο κι' ό φύλακας μ' ώδήγησε άμέσως σέ μιá μεγάλη τραπέζια μέ άριθμητά παράθυρα, όπου ή γυναίκα του, πολύ πρόθυμη καί φιλόξενη κι' αυτή, μέ δέχτηκε μέ πολλή εύγένεια καί μου πρόσφερε άγία καί γάλα.

Έπειτα από λίγο, ό φύλακας πήρε ένα άναμμένο κερί στό χέρι του καί μέ παρακάλεσε νά τόν άκολονθήσω στό έπάνω πάτωμα.

Έκει μ' ώδήγησε σ' ένα μεγάλο λοστράβετο κοιτόνα μέ μεσαιωνικά πολύτιμα έπιπλα, μου άφησε τό κερί, μέ καλονύχτισε κι' έφυγε.

Κουρασμένος καθώς ήμουν, κλειδώσα άμέσως τήν πόρτα του κοιτόνος, έσβυσα τό κερί κι' έπεσα μισαντυμένος στό μεγάλο κροιδένο κρεβάτι γιά νά κοιμηθώ.

Μέ πήσε άμέσως ό ύπνος.

Πόσες ώρες κοιμήθηκα, δέν ξέρω. Έξαφνα όμως ξύπνησα άπότομα κι' άνασηρόθηρα στό κρεβάτι μου, τρέμοντας όλος από έναν άπροσδιόριστο φόβο.

Δέν καταλάβαινα κι' εγώ τί είχα. Άνάσωνα μέ δυσκολία, σάν ένα χέρι άόρατο νά μου έσφγγε τό λαγύ κί μου ήταν άδύνατον νά φωνάξω καί νά ζητήσω βοήθεια. Τό σκοτάδι, τό όποιο μέ περιέβαλλε, βάρανος έπάνω μου σάν μιá κατάρμιση, πελώρια πλάνα. Μέ μεγάλη δυσκολία κατάφερα νά βρω τό κούτι μέ τά σπέρτα πού ήσαν κοντά μου έπάνω σ' ένα τραπέζια, άναμνα τό κερί, πήδησα κάτω άπ' τό κρεβάτι καί κύτταξα, τρέμοντας πάντα, σ' όλες τες γωνίες του κοιτόνος καί πίσω άπ' όλα τά έπιπλα. Δέν ήταν κανείς μέσα στόν κοιτόνα. Μέ φρίκη όμως είδα ότι ή πόρτα, τήν όποία είχα κλειδώσει πριν πλαγιάσω, ήταν άνοιχτή. Ποιός τήν είχε άνοίξει; Δέν ήξερα πού τί νά κάνω. Δέν τολμούσα έπίσης νά βγω άπ' τό δωμάτιο καί νά προχωρήσω στό διάδρομο. Κι' άν φώναζα, ό φύλακας δέν θά μ' άκουγε, γιατί έμεινε στό πρώτο πάτωμα, στήν άλλη άκρη του πύργου.

Σκέφτηκα λοιπόν, ότι τό καλύτερο πού είχα νά κάνω, ήταν νά μείνω μέσα στό δωμάτιο καί νά περιμένω νά ξημερώσει.

Κλειδώσα πάλι τήν πόρτα καί κύτταξα από φως του κεριού τό ρολόι μου. Ήταν ή ώρα δυό μετά τά μεσάνυχτα.

Έξαφνα άκουσα βήματα καί φωνές στό διάδρομο, σάν νά μύλωναν δυό άνδρες καί συγχρόνως μιá κρανηγή γυναίκας πνευμένη κι' όμοια μέ ληνμό. Δέν μπορούσα νά καταλάβω τί συμβαίνει ακριβώς.

Έμάντενα ώστόσο, ότι κάποια γυναίκα κινδύνευε καί μου ερχόταν ν' άνοίξω τήν πόρτα καί νά τρέξω νά τή βοηθήσω. Άλλά τί θά μπορούσα νά κάνω, άοπλος όπως ήμουν; Κι' έπειτα ή φωνές που άκουσα είχαν κάτω τό ύπερηφανικό, ήσαν παλιό ξηρές καί κομπερές, σάν νά μιν έβγαίπωναν από λάσπηγα ζωντανών άνθρώπων.

Κι' έξαφνα... Θεέ μου!... Έξαφνα άκουσα τήν πόρτα μου νά τρώξη δυνατά καί τήν είδα ν' άνοίγη. Συγχρόνως ένας δυνατός αγέρας μπήκε μέσα στό δωμάτιο καί μου έσβυσε τό κερί. Κρύος ιδρώτας μέ περιέλουσε...

Τρελλός από φόβο, προσπαθούσα νά βρω πάλι τά σπέρτα. Τά

βρήκα, τέλος, αλλά μόλις τά έπιασα στό χέρι μου, κατάλαβα ότι κάποιος μπήκε μέσα στό δωμάτιο. Έμεινα άκίνητος, παγωμένος. Καί ξαφνικά άκουσα κι' άλλα άκόμα βήματα, πού βαρειά καί τήν ίδια στιγμή τρεις άλλεπάλληλοι πυροβολισμοί άντήχησαν.

Μέ τρεμάμενα χέρια, κατόρθωσα ν' άνάψω ένα σπέρτο. Κύτταξα όλόγυρά μου. Δέν είδα τίποτε. Δέν ήταν κανείς. Άναμνα τό κερί καί, κρατώντας τό στό χέρι, έβραξα πάλι σταντού μέσα στό δωμάτιο. Δέν είδα κανένα. Άλλ' ή πόρτα ήταν πάντα άνοιχτή. Τήν έκλεισα πάλι, τήν κλειδώσα καί γιά περισσότερη ασφάλεια, αυτή τή φορά έβαλα από πίσω ένα μεγάλο λαβομένο.

Κάθισα ώστόσο σέ μιá πολυθρόνα καί περίμενα νά ξημερώσει. Μά όσο προχωρούσε ή ώρα, κρύωνα κι' έννοιωθα πόνους στό σώμα μου. Θέλησα τότε νά πάω νά πέσω πάλι στό κρεβάτι καί νά σκεπαστώ καλά μέ τά σκεπάσματα. Άλλά μόλις πλησίασα στό κρεβάτι, δέν μπόρεσα νά συγκρατήσω μιá κρανηγή φρίκης.

Μιá γυναίκα ήταν ξαπλωμένη εκεί μισόγυμνη. Στο δεξί της κούταρο είχε μιá μικρή πληγή, άπ' τήν όποία έτρεχε άφθονο αίμα!

Όπισθοχώρησα άμέσως, αλλά σκόνηταπα έπάνω σέ δυό σώματα άνδρών, καταματωμένα έπίσης, τά όποια βρισκότοντοσαν ξαπλωμένα στό πάτωμα!...

Δέν ήπαύχερι καμιά λέξις, σέ καμιά γλώσσα του κόσμου, ίκανή νά εκφράσει τόν φρικτό φόβο καί τήν άγωνία πού μέ κυριεύαν αυτή τή στιγμή. Θέλησα νά φύγω, νά φύγω άμέσως άπ' εκεί μέσα, χωρίς νά ξέρω κι' εγώ πού θά πήγαινα. Άλλά μόλις έκανα μερικά βήματα, έννοιωσα έξαφνα τες δυνάμεις μου νά μ' εγκαταλείπουν καί λαποθύμωσα.

Πόση ώρα έμεινα λαποθυμασμένος, δέν ξέρω. Όταν σιγήηδα καί άνοιξα τά μάτια μου, είχε ήδη ξημερώσει.

Ήρσα καί είδα πρós τό κρεβάτι. Δέν ήταν πού εκεί κανείς. Ή πληγωμένη γυναίκα είχε έξαφανιστεί, καθώς κι' οι δυό άνδρες.

Κύτταξα ύστερα στήν πόρτα.

Τό λαβομένο ήταν στή θέση πού τό είχα βάλλει. Δέν μπορούσα νά καταλάβω πού άν είχα όνειρευτεί τί νύχτα ή άν ήμουν τρελλός γιά μερικές ώρες.

Έξαντλημένος από τήν άιπνία καί τήν άγωνία, άνοιξα τήν πόρτα, βγήκα άπ' τό καταματωμένο δωμάτιο καί κατέβηκα κάτω. Έξαφνα είδα έμπρός μου τόν φύλακα.

— Τί έσπετε, κύριε; μέ ρώτησε μόλις μέ είδε. Είσαστε άρρωστος;

Του διηγήθηκα όλα τά μυστηριώδη γεγονότα τής νύχτας. Έκείνος φάνηκε παραγμένος καί μ' ώδήγησε άμέσως στήν τραπέζια, όπου ή γυναίκα του έπανε τό προινό τής γάλα.

— Καίμηνε Μαρία, τής είπε ό φύλακας, ξεγάσμε ότι χτές ήταν ή καταραμένη ήμερομηνία. Τά φαντάσματα κατατρομάξαν τόν κύριο.

Ή γυναίκα του φύλακα στανροκοπήθηκε.

Μου πρόσφεραν ύστερα ένα φλιτζάνι γάλα γιά νά συνέλθω κι' άρχισαν νά μου διηγούνται, πότε ό ένας καί πότε ό άλλος, τήν ιστορία τών φαντασμάτων.

Φαίνεται, ότι πενήντα χρόνια πριν, ό κύριος του πύργου έπιασε μιá νύχτα τή γυναίκα του, τήν όποία ύπερφατώσε, στήν άγκαλιά ενός στενού του φίλου. Τους κινήγησε καί τούς δυό ως στό δωμάτιο όπου έμεινα τή νύχτα, καί τούς σκότωσε εκεί μέσα. Ύστερα σκοτώθηκε κι' αυτός... Κι' από τότε, κάθε έπέτειο του προμερού αυτού δράματος, παρουσιάζονται τά φαντάσματα τών σκοτωμένων στόν κοιτόνα του πύργου κι' επαναλαμβάνεται ή τρομερή σπηνή τής τραγωδίας.

Παρ' όλες τες διαβεβαιώσεις του φύλακα καί τής γυναίκας του, ότι τά φαντάσματα δέν εμφανίζονται παρ' μόνο μιá φορά τό χρόνο, έσπευσα νά φύγω άμέσως άπ' τόν καταματωμένο πύργο, παρακαλώντας τόν φύλακα νά μου δείξη τό δρόμο πού έπρεπε νά πάρω, γιά νά βγω στό δάσος...

Βρίσκομαι τώρα μακριά άπ' τόν στοιχειωμένο πύργο, είμαι στό σπίτι μου, δόξα τω Θεώ, κοιμήθηκα χτές έν άσφαλεια στό κρεβάτι μου, κι' όμως δέν μπορώ άκόμα νά συνέλθω άπ' τήν προχτεσινή φοβερή νύχτα, δέν μπορώ!...

Μιá γυναίκα ήταν ξαπλωμένη εκεί, μισόγυμνη!...